

Stop Using Toilet Paper cok Trump?

Why are we hoarding it when experts agree that rinsing with water is more sanitary and environmentally sound?

By Kate Murphy

April 3, 2020

li'dan 7 September 2020

Lieve Hannelies,

het is toch interessant om te weten dat de aan de muur bevestigde pleerol een gepatenteerde uitvinding was.

In 1946 in Nederland stond er bij ons een fles water naast de WC voor zolang als dat duurde.

Ik heb geen leuke herinnering over het wassen van mijn .. popo .. nadat ik naar de WC geweest ben geweest of beter op de pot heb gezeten in Indië.

Was er in het Japenkamp genoeg water?

Sinds mijn eerste operatie heb ik een bidet "à cause de la besoin" omdat de chirurg de sluitspier doorgesneden heeft. Zo dat weet je nu ook!

Deze informatie is een aardige opmaat om je een intiem verhaal of over "tje bokken" mee te sturen.

Veel liefde Arjo.

Indische invallen

EEN INTIEM

Ik heb het lang uit weten te stellen, maar het onvermijdelijke moment is nu toch aangebroken. Vandaag ga ik het hebben over de intieme hygiëne à la Indo. En ingewijden weten dat in twee woorden samen te vatten: botol tjèbok.

Een vraagje aan de niet-Indische lezers van dit blogje: bent u wel eens bij Indische mensen thuis geweest, en zoja, heeft u dan ook het toilet bezocht? Grote kans dat u daar dan een lege fles naast de wc aantrof. Nee, geen stille getuige van een heimelijk beleden alcoholisme. De botol tjèbok wordt door vele Indo's geprefereerd boven het drielaags gewatteerde toiletpapier met puppy-opdruk, dat in Hollandse wc's gebruikelijk is. Let wel: in plaats van. Niet na, of erbij. Zonder nou enorm in details te treden komt de kunst van het tjèbokken erop neer dat je met de ene hand een dun straaltje water langs de bevulde derrière laat klateren, terwijl je met de andere hand de nodige abluties verricht. Daarna natuurlijk goed de handen wassen, en alles is schoner dan het met een veeg papier zou zijn. Een tante van me deed zelfs altijd een scheutje Dettol bij het tjèbokwater, maar dat was toch een tikje té schoon, haar hele darmflora was verwoest. Als ze een wind deed rook het alsof je een apotheek binnenliep.

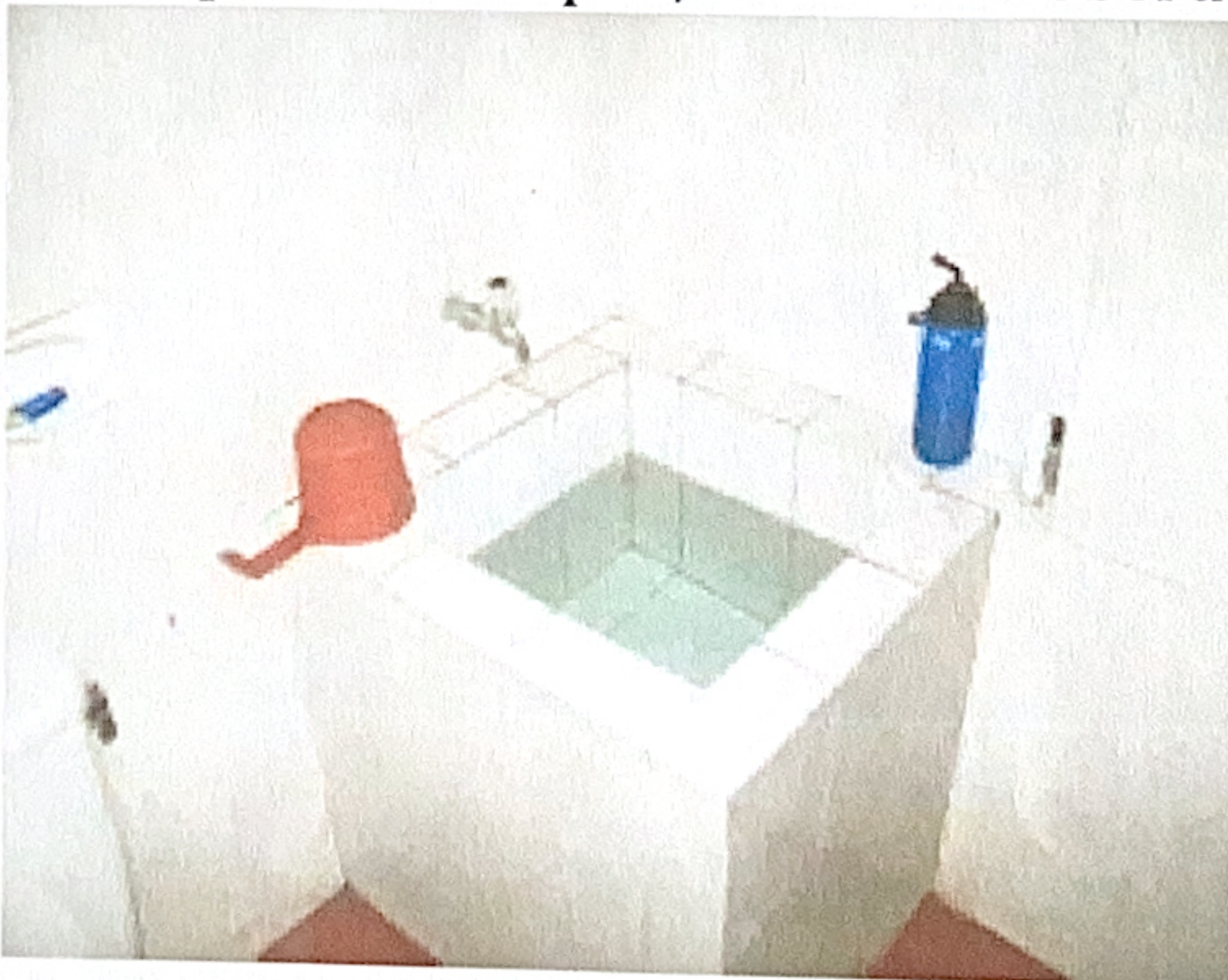
Tot zover de theorie van het tjèbokken. Vroeger waren de flessen die voor het tjèbokritueel gebruikt werden vanzelfsprekend van glas, en

het gebeurde best wel eens dat er eentje in gruzelementen in de po viel. Mijn oma was zo slim om een lege azijnfles te gebruiken, die waren tenminste van licht plastic en je kon er ook nog eens in knijpen, om een extra krachtige tjeploes water tegen de pantat aan te laten kletteren. Vanzelfsprekend werd de komst van de PET-fles dan ook vooral in Indische gezinnen warm toegejuicht. En uit zelf verricht onderzoek kan ik u melden dat de Spa Blauw-fles in verreweg de meeste Indische wc's het geprefereerde model is.

Gelukkig werd ik modern opgevoed. Mijn moeder is zelf wel een echte tjèbokster (ze heeft zelfs een speciale handdouche in de wc laten monteren), maar ze heeft haar kinderen en man gelukkig altijd gewoon papier laten gebruiken. Ik kan haar er nog om haten.

Want o, welk noodlot trof mij, toen ik in 1984 voor het eerst in Indonesië was? De wrede kennismaking met de overtreffende trap van de botol tjèbok: de mandibak. Het was op de Poentjak, in een druk satérestaurant, waar ze van die heerlijke dunne sateetjes serveerden. Ik had er denk ik wel twee dozijn op, toen ik toch de roep der natuur voelde. Beleefd verontschuldigde ik me bij mijn familie, en ging naar de kamar kecil. Zonder om me heen te kijken of erg na te denken ging ik zitten op het koele porselein (ik was allang blij dat het geen gat in de grond met twee stapstenen was!) en liet vallen wat ik kwijt moest. Gedachteloos reikte ik naar het wc-papier... en raakte een kale tegelmuur. Verschrikt keek ik om me heen. En zag... niets. Alleen een gemetseld betegeld reservoir met een kraantje erboven, en met een vrolijke rode plastic melkpan, die ronddobberde in het

water.

Wat kun je dan opeens naar een lege Spa Blauw-fles verlangen! Maar er zat niets anders op, ik moest tjèbokken met de gajoeng (want zo heet die melkpan), en er maar op vertrouwen dat ik een aangeboren gen had voor deze taak. Terwijl ik boven de wc voorover bukte, strekte ik mijn hand met de gajoeng achter mij uit, en probeerde met een gecontroleerde backhandbeweging het gewenste dunne straaltje water te produceren. Het ging vreselijk mis. Ik kieperde de hele inhoud van de gajoeng in één onstuimige plons via mijn achterwerk in mijn broek, die op mijn enkels rustte.

Klotsend en druipend liep ik het restaurant weer in. En wie denkt dat Aziaten zo discreet en subtiel zijn, nou vergeet het maar. Het hele restaurant heeft me gillend uitgelachen, nagewezen en op de schouders geslagen. Goddank waren er nog geen mobieltjes, anders was ik een enorme hit op Youtube geweest. Zelfs mijn eigen familie lag in katzwijn over de tafel!

Ik denk niet dat iemand het me kwalijk nam een minuut langer dan iedereen gelachen te hebben, toen een kwartier later een woedende Australiër met drijfnatte broek uit de wc kwam. Maar sindsdien heb ik dus altijd een pak papieren zakdoekjes op zak. En een lege spafles.

